

del sagnant episodi, talment com si es tractés del soldat desconegut. Cal tenir en compte que estem parlant de l'any 1943, que l'acompanyaven el cònsol general d'Anglaterra i els corresponsals dels diaris britànics *The times* i *Daily express*. Apuntem encara que aquella mateixa nit la BBC de Londres va informar amb detall de la visita. Cinc dies abans havia visitat la Fira, també acompanyat del governador civil de Barcelona, l'ambaixador d'Alemanya a Espanya, Hans Dieckoff. El moment era molt delicat a nivell internacional i tots els actes es mesuraven amb especial detall.

L'episodi de la Guerra del Francès no va tenir, però, el reconeixement urbà, perquè l'Ajuntament va aprofitar la remodelació de l'entorn de la creu de Sant Salvador el 1951, quan es va instal·lar la premsa de biga, per treure la placa i dipositar-la al Museu Lapidari, secció del Museu de Vilafranca que durant molts anys va estar ubicada als baixos del claustre de Sant Francesc. Les darreres remodelacions d'aquest espai han acabat amb el conjunt de làpides i ara tan sols podem suposar que la històrica placa, al costat de les altres que formaven el conjunt lapidari del claustre de Sant Francesc, es conserva al fons del Vinseum. D'aquí al setembre de l'any 2013, quan farà dos segles de l'esdeveniment militar, encara som a temps d'esmenar el tema i recuperar aquesta referència històrica.

* * *

Sobre aquest tema podeu consultar també: Edward Spencer Dodgson, *Epigrafia de Vilafranca del Penadés* (Vilafranca. 1903). Antoni de Bofarull i Brocà, *Historia crítica (civil y eclesiástica) de Cataluña* (Barcelona. Aleu y Fugarull, 1876-1878); *Historia crítica de la guerra de la Independencia en Cataluña (1886-87)*. Louis-Gabriel Souchet, marechal, duc d'Albufera, *Mémoires du marquis de*

Ferrières avec une notice sur sa vie, des notes et des éclaircissements historiques (Baudouin frères, Paris, 1821). *Els mons d'Isidre Mata del Racó* (edició de Josep Colomer. IEP. 1997. Pg. 174-175). Manuel Benach, *El corregidor Lluís Freixas i la Guerra del Francès a Vilafranca* (Cosas que fueron. Vilafranca 1968. Pg. 73-75. Manuel Benach, *Els vilafranquins del segle XX* (Vilafranca 1978. Pg. LXXVII). Josep Brugal, «Aquella tarda d'octubre de 1943» (a *Olerdulae*, núm.25-26. Museu de Vilafranca, Juliol-Desembre 1984. Pg. 4.). VVAA. *Diario de la Exposición y Feria oficial de la Viña y el Vino* (Vilafranca. Núm. 6. 25 d'octubre de 1943 i núm. 21, 30 d'octubre de 1943). Joan Bosch i Planas i Joan Solé i Bordes, *Aquella Rambla vilafranquina* (Ed. Vilatana. Vilafranca 1993). Antoni Poyo Creixenti. *Pedres armeres, lloses i làpides sepulcral del claustre de Sant Francesc* (Ed. Vilatana. Vilafranca 1991).

Salvador Lluverol (†)

HOMILIA, EN EL FUNERAL DE MN. LLUÍS VIA I BOADA (*)

Romans 8, 14-23.

Mateu 5, 1-12.

Ens hem reunit en la pregària fent memòria de mossèn Lluís Via.

Pregària, en aquesta ocasió, vol dir encomanar-lo a la bondat infinita de Déu.

Vol dir també, per a nosaltres, prendre consciència que aquest Déu que ens estima, que és Pare, és sempre prop nostre. També en aquests moments en què recordem una persona estimada, un familiar, un amic, aquell a qui molts de nosaltres estem lligats per vincles de profunda gratitud.

I, encara, pregària avui vol dir saber escoltar, com a fills, la paraula del Pare del bon Déu que ens parla. I vol dir escoltar la seva paraula com aquella bona gent que, allà a la muntanya, escoltaven aquells mots consoladors: BENAURATS...

El nostre desig i la nostra esperança en recordar mossèn Via és que gaudeixi plenament d'aquesta benaurança: "Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu".

Però la paraula que Déu ens dirigeix no és solament la que llegim a les Escriptures. També els fets, la vida, cada esdeveniment és un missatge que Déu ens dirigeix per tal que, en la pregària, ens sigui motiu de reflexió, una crida a la conversió, estímul de la nostra esperança, que ens mogui a estimar.

Penso que la mort de mossèn Via avui l'hem de viure com a paraula de Déu: Què ens vol dir Déu, a nosaltres, aquí, avui a través d'aquest fet que ens entristeix i que ens reuneix en la pregària?

Cadascú de nosaltres —uns des de la vivència familiar, altres per una vella amistat, altres perquè vam madurar sota el seu guiatge— aquests dies haurem reviscut records concrets de la nostra relació amb mossèn Via. És inevitable que se'ns facin presents quan una persona amb qui hem tractat ens deixa definitivament. Però avui, més que les anècdotes —que ben segur moltes podrien donar peu a reflexió profitosa— voldria recordar que tota la seva vida, com a persona, com a capellà, i fins i tot com a científic eminent, va ser centrada en l'anunci de l'evangeli. En tot el que feia, en tot moment, l'objectiu darrer sempre era l'evangeli.

Centrant-me en la seva etapa de vicari de Santa Maria —l'etapa de la nostra joventut— vull recordar com tot el seu treball pastoral

tenia ben bé aquest objectiu, que es concretava en el seu esforç per donar-nos una formació sòlida, fonamental, que ens capacités per fer front cristianament a la realitat de la vida: aquells cercles d'estudi, els consells, l'exigència amb nosaltres mateixos, la pregària... Em vénen a la memòria aquelles paraules de sant Pau als Corintis: un és qui planta, un altre és qui rega... Mossèn Via va plantar sòlidament en nosaltres aquesta llavor de l'evangeli, de la fe, i va tenir cura seriosament d'allò que havia plantat. No pas de forma espectacular, però sí amb eficàcia. És veritat que aquells temps ho facilitaven. Acabaven de sortir de la guerra civil —aquests dies tenim ocasió de reviure'n els horrors, quan veiem per televisió les escenes esfereïdores de la guerra de Croàcia—, veníem, els que tot just havíem deixat l'adolescència, d'una buidor total de possibilitats, veníem d'una situació d'un temps on no hi havia cap perspectiva, cap ideal a la vista. Eren temps difícils —que després, des de la perspectiva del temps encara n'hem descobert millor l'absurditat. Tot era per començar, si més no per a nosaltres, joves com érem.

Mossèn Via va saber posar uns fonaments sòlids en la vida d'uns joves, però a través d'ells crec que va aportar també una base sòlida per al futur de la vila. Altres, en altres moments i en altres circumstàncies, van anar edificant el que ara és la nostra vila, la nostra comunitat cristiana. Bona part dels fonaments sobre als que se sosté l'edifici cultural, humà, cristià de casa nostra ben bé podem dir que els va posar mossèn Via.

Trobar-nos aquí en la pregària vol dir escoltar la crida de Déu, que és sempre una paraula que ens ha de comprometre. La mort de mossèn Via no ha de ser només un fet trist que avui ens porti a la memòria temps passats. No ha de ser sols un recordar amb afecte una persona que ens ha deixat. Ha de ser també un mirar cap endavant, cap al futur, esforçant-nos

perquè allò que ell va plantar amb solidesa vagi creixent encara, no mori, doni fruit. En doni en cadascú, en el nostre món concret on ens movem cadascú de nosaltres. Construir encara un edifici que mai no serà acabat del tot. I això malgrat els fracassos, les dificultats, les nostres pròpies febleses, les nostres limitacions. De dificultats sabem prou bé que no ens n'han faltat i ben segur que no ens en faltaran. Deu ser bo recordar que mossèn Via també va tastar el que és el fracàs i la dificultat. Jo sols ull recordar avui com li va costar reprendre els estudis quan va anar a Bonastre, després d'aquells anys que va dedicar tan de ple a la pastoral. Era un recomençar ben difícil que va arribar a posar-lo malalt. Però la seva convicció, la seva voluntat de ferro el va fer capaç de tirar endavant, fins al punt d'arribar a ser un científic reconegut mundialment.

Això vol dir que no ens hem de fer enrere en el nostre esforç de cada dia, de cada moment, per refermar-nos com a cristians i com a persones. Que res no ens desanimi, que res no ens impedeixi de mirar el futur amb il·lusió i amb ganes de fer-lo millor del que és. Tant el nostre futur personal com el del món en què vivim.

Mossèn Via va estimar la vila: hi va néixer, hi va créixer, hi va dedicar els seus millors anys de vida pastoral i fins i tot hi ha dedicat bona part de la seva activitat científica. També tots els presents ens hauríem de sentir compromesos a continuar la seva tasca: que a allò que ell va plantar no li falti avui el regatge, la dedicació, l'esforç de tots nosaltres perquè pugui créixer amb la força de Déu.

La paraula de sant Pau que hem escoltat ens ha recordat que som fills de Déu, que, per la mort de Crist i per la seva resurrecció, som hereus de Déu i cohereus amb Crist. Penso que el bon record que ens deixa mossèn Via, més allà de les seves descobertes científiques,

més que la seva amistat i afecte, és haver-nos recordat precisament això, que som fills de Déu, hereus de Déu. És a dir, haver-nos fet conèixer, haver-nos predicat amb la seva vida i la seva paraula l'evangeli de Jesús.

Som fills, som hereus de Déu. Que ell pugui gaudir per sempre d'aquesta herència.

() En escaure's els quinze anys del traspàs de l' eminent sacerdot i paleontòleg vilafranquí, recuperem el text de l'homilia llegida a Vilafranca el 21 de novembre de 1992 que va pronunciar en el funeral el sacerdot vilafranquí Mn. Salvador Lluverol, malauradament també traspassat.*

Froilan Franco

LES LLEIS DE LA FORMACIÓ PROFESSIONAL

La formació professional gira all voltant dels treballs manuals. Durant la dictadura primoriverenca, hi havia en la societat uns forts prejudicis cap als treballs manuals; la lluita anava encaminada a despertar el valor social i, especialment, la distinció de determinades professions respecte a altres. La tècnica, el maquinisme, l'ansia de productivitat i d'adquisició material "que es van ensenyorint del món, feien arribar al país uns aires que escombraven els tradicionals errors que, justa la fusta, allunyaven els joves de certes activitats d'un poble; però faltaven a l'Estat espanyol molts elements humans de valor per tal d'envigorir l'agricultura i desenvolupar la indústria. Hi ha una manca d'homes d'empresa i d'efectivitat prou capaços i preparats per a posar-nos al mateix plànol de competència que els primers països industrials i agrícoles".

Ara bé, la finalitat de la meva recerca és conèixer l'aspecte legal d'un intent de formar